

[N. Chr. Christensen.]

ning, som både de unge og samfundet kan være vel tjent med. Jeg vil i denne forbindelse også nævne, at vi faktisk står over for en mangel på bygningsarkitekter. Der uddannes kun ca. 40 akademiske arkitekter om året. Jeg vil henlede opmærksomheden på, at man måske — ligesom mellem de ingeniører, der er udgået fra teknikum, og civilingeniørerne — kan finde frem til, at der kan blive placering også på det rent arkitektmæssige område for dem, der er udgået fra et bygningsteknikum.

Man kan vist ikke med rimelighed forlange, at de enkelte byer, der har teknikum, byer, som har elever fra hele landet, skal yde særlige og stadig stigende kommunale tilskud, ligesom det heller ikke er rimeligt, at de organisationer af lokal art, der hidtil har støttet disse institutioner, skal bære særlige byrder. Den højere undervisning, hvad enten det gælder universiteterne, landbohøjskolen eller Danmarks tekniske højskole, betales jo af staten ud fra det synspunkt, at det ikke er en lokal opgave, men en landsopgave. Det samme bliver nu tilfældet her, og det hilser vi med tilfredshed.

Det parti, jeg repræsenterer, har altid været stærkt interesseret i en god uddannelse af ungdommen, således at Danmark på det område ikke bliver et tilbagestående land, men bliver et land, der fuldt ud er klar over, at konkurrencen er hård landene imellem, og at det derfor er nødvendigt at investere i ungdomsuddannelsen, således at vore unge ikke bliver dårligere stillet end de unge i andre lande.

I lovforslaget indeholdes bemærkninger, der viser, at forholdene er rent ud sagt fortvivlede her i København, hvor staten har måttet yde forskud på 5,7 mill. kr. for 1962 og 1963 til videreførelse af skolens undervisningsvirksomhed. Da det udbetalte forskudsbeløb er medgået til finansiering af selskabets drifts- og anlægsudgifter m. v., skal der tages stilling til, om den foreslåede udskillelse af teknikumafdelingerne også kan medføre, at dette forskud konverteres

til et ekstraordinært tilskud af statskassen. Her må vi i udvalget undersøge, om Københavns kommune og hovedstadsområdet har vist den samme offervilje som provinsens købstæder, og om særlige forhold her har bevirket, at dette teknikum er bragt i denne vanskelige situation. Jeg er vidende om, at man i hovedstadsområdet slet ikke har kunnet dække behovet blandt de unge, der gerne vil have den videregående uddannelse gennem teknikum. Det ses bedst af, at kun 50 pct. af ansøgerne har kunnet optages i København. Dette rådes der forhåbentlig nu bod på.

Den situation, hovedstaden befinder sig i, understreger i hvert fald, at den hidtil anvendte form ikke længere er tidssvarende; statens øgede udgifter foreslås ifølge dette lovforslag sat til ca. 4-5 mill. kr. årlig i de nærmest kommende år for at løse teknikumproblemet. Det må forudses, at der vil blive oprettet nye teknika, således at beløbsrammen antagelig vil blive udvidet. Alligevel har vi ingen betænkeligheder ved at gå med hertil; vi anser den foreslåede lovgivning for at være nødvendig.

Vi vil fra vor side give udtryk for tilfredshed med, at selv om teknikum i økonomisk henseende overgår til statsdrift, så vil ledelsen alligevel blive opbygget efter liberale linjer, det vil sige, at også under den nye form forudsættes der et snævert samarbejde og en aktiv medvirken fra erhvervene ved ledelsen af undervisningsvirksomhederne ud fra det synspunkt med hensyn til såvel teknikumundervisningen som med hensyn til anden undervisning ved de tekniske skoler, hvortil teknika hidtil har været knyttet, at dér er det grundlag skabt og udviklet af erhvervslevets folk, som der nu bygges videre på. Håndværk og industri har hidtil fortrinsvis været repræsenteret i skolernes bestyrelser. Det glæder os, at det udvalg, der har gjort forarbejdet til dette lovforslag, har fremhævet, at det må tillægges den største betydning, at samarbejdet med erhvervene også for teknikas vedkommende bevares og udbygges, således at man ikke risikerer, at